

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Po pierwsze, skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 101 TFUE poprzez przyjęcie, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i złożonym naruszeniu. Poprzez dokonanie uogólnionej analizy i oceny poszczególnych zachowań uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw oraz poprzez niedozwolone potraktowanie w jednolity sposób wszystkich uczestników naruszenia, strona pozwana uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi dokonania oceny prawnej indywidualnego stopnia przyczynienia się do naruszenia poszczególnych przedsiębiorstw. Strona pozwana przypisała skarżącej czyny innych podmiotów, nie wskazując podstawy prawnej takiego działania, a tym samym naruszyła zasadę *nulla poena sine lege* wynikającą z art. 49 ust. 1 karty praw podstawowych.

Po drugie, skarżąca podnosi, że błędnie przyjęto, iż uczestniczyła ona w naruszeniu na terenie całego EOG. Skarżąca nie uczestniczyła w żadnym z licznych spotkań ani kontaktów poza terenem Niemiec. Ponadto nie miała ani wiedzy o naruszeniu na terenie całego EOG, ani nie mogła wywnioskować takiej wiedzy z ogólnego kontekstu okoliczności.

Po trzecie, skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, dokonując uogólnionej i ujednoliconej analizy indywidualnego uczestnictwa zainteresowanych przedsiębiorstw.

Po czwarte, skarżąca podnosi, że przy obliczaniu grzywny błędnie wzięto pod uwagę obrót niezwiązany z naruszeniem, wobec czego naruszono art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wytycznych w sprawie obliczania grzywien z 2006 r. Wobec braku uczestnictwa skarżącej w naruszeniu na terenie całego EOG pozwana powinna była wziąć pod uwagę jedynie obrót, jaki skarżąca uzyskała w Niemczech. Ponadto pozwana nie powinna była brać pod uwagę niezwiązanego z naruszeniem obrotu uzyskanego w transakcjach z klientami hurtowymi, którzy zgodnie z umową sprzedawali nabyte towary wyłącznie poza terenem EOG.

Po piąte, skarżąca utrzymuje, że dopuszczono się podstawowego błędu w ocenie przy obliczaniu nałożonej na nią grzywny, a tym samym naruszono art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jak również zasadę proporcjonalności kar wynikającą z art. 49 ust. 3 karty praw podstawowych w związku z art. 48 ust. 1 tego aktu. Według skarżącej nałożona na nią grzywna jest nadzwyczaj wysoka i nieproporcjonalna. Twierdzi ona także, że przy obliczaniu grzywny pozwana nie oceniła jej indywidualnego uczestnictwa w naruszeniu z punktu widzenia jego czasu trwania, zasięgu i intensywności, ani nie uwzględniła przemawiających na korzyść skarżącej okoliczności łagodzących.

Po szóste, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady równego traktowania poprzez przyznanie skarżącej w sposób arbitralny i niezrozumiały zbyt małej obniżki grzywny. Przyznana skarżącej

obniżka grzywny jest nieproporcjonalna do skali obniżek grzywien, jakie przyznano wszystkim innym przedsiębiorstwom uczestniczącym w naruszeniu. Skarżąca twierdzi, że została w ten sposób poważnie pokrzywdzona, a opisane postępowanie pozwanej nie jest w żaden sposób obiektywnie uzasadnione.

Po siódme, skarżąca podnosi, że przy obliczaniu kwoty podstawowej grzywny dopuszczono się naruszenia zasady równego traktowania. Pozwana zastosowała bowiem wobec wszystkich przedsiębiorstw tę samą stawkę procentową kwoty podstawowej grzywny, bez uwzględnienia wagi naruszenia ani indywidualnego uczestnictwa, przez co poważnie pokrzywdziła skarżąca.

Po ósme, skarżąca twierdzi, że postępowanie trwało nadmiernie długo i że okoliczności tej nie uwzględniono przy obliczaniu grzywny, co stanowi jej zdaniem naruszenie art. 41 karty praw podstawowych.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2012 r. — EGL i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/12)

(2012/C 227/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EGL, Inc. (Houston, Stany Zjednoczone), CEVA Freight (UK) Ltd (Ashby de la Zouch, Zjednoczone Królestwo), CEVA Freight Shanghai Ltd (Szanghaj, Chiny) (przedstawiciele: M. Brealey, QC (Queen's Counsel), S. Love, Barrister, M. Pullen, D. Gillespie i R. Fawcett-Feuillet, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2012) 1959 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, w sprawie COMP/39462 — Usługi spedycyjne, w zakresie, w jakim zarzucono skarżącemu uczestnictwo w dwóch naruszeniach art. 101 ust. 1 TFUE polegających na tzw. porozumieniu dotyczącym New Export System (nowego systemu wywozu) (zwanym dalej „NES”) i porozumieniu dotyczącym Currency Adjustment Factor (zmiennego dodatku walutowego) (zwanym dalej „CAF”);
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji C(2012) 1959 wersja ostateczna z dnia 28 marca 2012 r., w zakresie w jakim nałożono w nim na skarżące grzywny lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w związku z wniesieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana nie zdefiniowała właściwego rynku, którego dotyczyły porozumienia NES i CAF, a zatem naruszyła istotne wymogi pewności prawa. W ten sposób naruszyła prawo lub popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana nie wykazała, iż porozumienie NES miało odczuwalny wpływ na handel między państwami członkowskimi UE. W ten sposób naruszyła prawo lub popełniła błąd w ocenie okoliczności faktycznych stwierdzając taki skutek.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nałożyła grzywnę w związku z porozumieniem NES, podczas gdy nie miała kompetencji w tym zakresie w związku z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 141/62⁽¹⁾ zmienionym rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3975/87⁽²⁾. W tym zakresie zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem ze względu na brak interesu prawnego lub naruszenie prawa.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana, niesłusznie przyznając Deutsche Post zwolnienie w odniesieniu do porozumienia CAF, nie uznała we właściwy sposób samostnej wartości przedstawionych przez skarżące dowodów w ich wniosku o zwolnienie z grzywny/złagodzenie sankcji w odpowiedzi na argumenty Komisji w odniesieniu do porozumienia CAF.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady nr 141 w sprawie niestosowania rozporządzenia nr 17 do sektora transportu (Dz.U. 1962, 124, s. 2751)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3975/87 z dnia 14 grudnia 1987 r. ustanawiające procedurę stosowania reguł konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego (Dz.U. L 374, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2012 r. — Gretschesch-Unitas przeciwko Komisji

(Sprawa T-252/12)

(2012/C 227/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Gretschesch-Unitas GmbH (Ditzingen, Niemcy) i Gretschesch-Unitas GmbH Baubeschlüge (Ditzingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.J. Hellmann, C. Malz i S. Warken)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i art. 53 porozumienia EOG (COMP/39452 — Okucia do okien i drzwi okiennych), doręczonej skarżącym w dniu 3 kwietnia 2012 r., w części, w jakiej dotyczy ona skarżących;
- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Po pierwsze, pozwana nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w wystarczający sposób w odniesieniu do ustalenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące i tym samym naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE, który stanowi istotny wymóg proceduralny.
- 2) Po drugie, przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny nałożonej na skarżące pozwana potraktowała je bez obiektywnego uzasadnienia w odmienny sposób w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami uczestniczącymi w kartelu i tym samym naruszyła zasadę proporcjonalności i równego traktowania.
- 3) Po trzecie, pozwana błędnie obliczyła grzywnę wymierzoną skarżącym, ponieważ ustaliła nieprawidłowo poziom obniżki grzywny w przypadku skarżących jako pierwszego przedsiębiorstwa, które przedstawiło dowody mające istotną wartość dodaną. Pozwana nie uzasadniła także w sposób wymagany prawem, jak ustaliła poziom obniżki grzywny w przypadku skarżących jako pierwszego przedsiębiorstwa, które przedstawiło dowody mające istotną wartość dodaną.
- 4) Po czwarte, przy obliczaniu obniżki grzywny nałożonej na skarżące pozwana naruszyła zasadę równego traktowania i proporcjonalności, nie przyznając wyrównania z tytułu przewagi konkurencyjnej, z jakiej korzysta Siegenia z powodu swojej sytuacji gospodarczej.
- 5) Po piąte, decyzja pozwanej jest błędna z punktu widzenia uwzględnienia wagi naruszenia przy ustalaniu grzywny wymierzonej skarżącym.
- 6) Po szóste, przy wykonywaniu swoich uprawnień dyskrecyjnych w ramach ustalania grzywny nałożonej na skarżące pozwana nie uwzględniła jako okoliczności łagodzącej ich znacznie mniejszego udziału w praktykach istotnych w świetle prawa kartelowego.
- 7) Po siódme, system grzywnien stosowany przez pozwana narusza jako całość zasadę indywidualizacji kar i sankcji i w związku z tym jest niezgodny z prawem.